

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a JUDr. Davida Rause, Ph.D., v právní věci

žalobce: **T. B.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022, č. j. 65388/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Boskovice ze dne 29. 3. 2022, č. j. DMBO 6502/2022/SOC.
2. Městský úřad podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), a čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů; dále jen „GDPR“), částečně odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace, a to v rozsahu osobních údajů třetích osob.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce namítá, že ve výrokové části napadených rozhodnutí nejsou uvedeny důvody pro odmítnutí žádosti žalobce, resp. pro zamítnutí odvolání. Žalobci nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Prvostupňový orgán ani žalovaný nebyli věcně příslušní k vydání napadených rozhodnutí. Žalobce rovněž namítá nesprávné právní posouzení. Neexistuje žádný rozumný důvod, aby orgán veřejné moci odmítl sdělit žadateli údaje, které se ho bezprostředně týkají, s odkazem na ochranu osobních údajů třetích osob. Žalobce proto požadoval zrušit napadené i jemu předcházející rozhodnutí.
4. Žalovaný se ve svém vyjádření vyslovuje ke všem žalobním bodům, odkazuje přitom na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“). Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo třeba provádět dokazování.
6. Meritem posuzované věci učinil žalobce otázku rozsahu poskytnutí údajů na pozvánce k jednání činnosti Komise pro sociálně právní ochranu dětí města Boskovice (dále jen „Komise“) dne 29. 9. 2021. Dle názoru žalobce postupoval totiž městský úřad v rozporu se zákonem, pokud anonymizoval informace o programu jednání Komise i v tom rozsahu, ve kterém se týkají samotného žalobce. Z logiky věci se totiž nejedná o osobní údaje třetích osob.
7. Nicméně kromě výše zmíněného žalobního bodu vymezil žalobce ještě další dva žalobní body, kterými je nutné se zabývat nejprve (vada nepřezkoumatelnosti a nedostatek věcné příslušnosti rozhodujících správních orgánů).

8. Žalobce namítá, že ve věci rozhodovaly věcně nepřislušné správní orgány. Svůj názor opírá především o organizační řády městského úřadu a žalovaného. Dle žalobce je nutné v rámci organizační struktury městského úřadu rozlišovat mezi odborem sociálních věcí, orgánem sociálně právní ochrany dětí a samotnou Komisí. V podané žalobě dospěl žalobce k závěru, že věcně příslušným orgánem k rozhodnutí o jeho žádosti byl toliko odbor sociálních věcí, v podané replice k vyjádření žalovaného pak tento závěr korigoval tak, že ve věci měl rozhodnout odbor tajemníka městského úřadu.
9. Důsledkem namítaného by tak mohla být nicotnost napadených rozhodnutí.
10. Nicotnost je pojmem primárně doktrinálním a označuje se jím tak závažná vada úkonu správního orgánu, jenž je vydáván za jeho rozhodnutí, že jej za rozhodnutí nelze považovat a vůči svým adresátům ani vůči třetím osobám nemá od samého počátku žádné právní účinky. Správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) pak dal tomuto pojmu zákonný rámec a zakotvil i proceduru, jak se s nicotnými rozhodnutími vypořádat.
11. Podle § 77 odst. 1 věty správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.
12. Podle § 2 odst. 1 informačního zákona jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
13. Podle § 20 odst. 6 informačního zákona poskytují informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti.
14. Podle § 130 odst. 1 správního řádu stanoví-li zákon, že řízení provádí územní samosprávný celek, aniž by určoval, který jeho orgán je k úkonům příslušný, je tímto orgánem v případě kraje krajský úřad a v případě obce obecní úřad.
15. Podle zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, může starosta obce s rozšířenou působností zřídit jako zvláštní orgán obce komisi pro sociálně-právní ochranu dětí.
16. Podle § 106 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), starosta zřizuje v případech stanovených zvláštními zákony pro výkon přenesené působnosti zvláštní orgány obce, jmenuje a odvolává jejich členy. V případech stanovených zvláštními zákony vykonává zvláštní orgán obce s rozšířenou působností státní správu pro správní obvod obce s rozšířenou působností.
17. Podle § 16 odst. 3 věty první informačního zákona rozhodne nadřízený orgán o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem.
18. Podle § 178 odst. 2 věty druhé správního řádu se nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad.
19. Správní řád tedy spojuje nicotnost rozhodnutí pouze s úplnou absencí věcné příslušnosti správního orgánu, tedy s takovou situací, kdy jeho příslušnost k vydání rozhodnutí ve věci není dána za žádných myslitelných okolností (např. pokud by finanční úřad vydal rozhodnutí o přestupku spáchaném účastníkem provozu na pozemních komunikacích, anebo pokud by matriční úřad rozhodl o rozvodu manželství). Ještě jinak řečeno, absolutní

nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný – takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné.

20. Od věcné příslušnosti je nutné odlišovat příslušnost funkční. Funkční příslušnost vyjadřuje, která vnitřní součást daného správního orgánu je určena v rámci tohoto správního orgánu rozhodnutí vydat. Zmiňované dva instituty tedy žalobce ve své argumentaci směšuje.
21. Na základě výše uvedené relevantní právní úpravy není pochyb o tom, že věcně příslušným k poskytnutí informací o činnosti Komise (zjednodušeně řečeno) – tedy orgánu obce pro výkon přenesené působnosti – byl městský úřad. A věcně příslušným k rozhodnutí o odvolání byl žalovaný (krajský úřad). V případě obecního/městského/krajského úřadu je totiž rozhodující subjekt stále týž.
22. Výše učiněný závěr nachází oporu rovněž v judikatuře Nejvyššího správního soudu.
23. Skutečnost, že v rámci městského úřadu jsou rozlišovány odbory dle jednotlivých správních činností, tedy není pro hodnocení věcné příslušnosti podstatná. Vnitřní členění obecního/městského úřadu ve smyslu § 109 odst. 2 o obcích (obecní zřízení), dle kterého může rada obce zřídit pro jednotlivé úseky činnosti obecního úřadu odbory a oddělení, v nichž jsou začleněni zaměstnanci zařazení do obecního úřadu, nic nemění na tom, že příslušným správním orgánem byl vždy obecní, resp. městský úřad jako takový (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Ans 14/2013-54).
24. Také v rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 – 75, č. 2202/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že povinným subjektem dle informačního zákona byl příslušný městský úřad jako celek, nikoli jeho jednotlivé úseky či odbory.
25. Co se týče nedostatku funkční příslušnosti, ten nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se tedy o otázku, k níž by se měla vztahovat první věta § 77 odst. 1 správního řádu, neboť ta hovoří o absolutní věcné nepříslušnosti, nikoliv o nepříslušnosti funkční. Napadená rozhodnutí tak nejsou nicotná, právně existují a platí presumpce jejich správnosti.
26. V posuzované věci by se tak mohlo (na základě žalobní argumentace) jednat toliko o nedostatek funkční příslušnosti ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu, dle kterého úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. Tj. informace by byla žalobci poskytnuta „nesprávnou“ úřední osobou.
27. I kdyby však zdejší soud shledal, že tomu tak v posuzované věci bylo, nemělo by toto pochybení vliv na zákonnost napadených rozhodnutí (ostatně ani žalobce nikterak netvrdí, jak tato skutečnost mohla zasáhnout do jeho práv). Tuto námitku tak zdejší soud nepovažuje za důvodnou.
28. Námitku absence „důvodů“ ve výrokové části obou napadených rozhodnutí potom zdejší soud vyhodnotil jako námitku nepřezkoumatelnosti.
29. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.
30. Není tedy pochyb o tom, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.

31. Předně je třeba uvést, že porušení této povinnosti automaticky neznamená zrušení napadeného rozhodnutí, viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, Sb. NSS č. 3656/2018: „Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ Citovaný závěr Nejvyššího správního soudu se sice týká správního trestání, dle názoru zdejšího soudu z něj však lze přiměřeně vycházet i v posuzované věci.
32. Zdejší soud však namítané porušení správního řádu neshledal.
33. Konkrétně žalobce vzhledem k rozhodnutí žalovaného namítal, že ve výrokové části zcela absentuje právní důvod, o který se rozhodnutí opírá a na základě kterého žalovaný rozhodl. Vzhledem k prvostupňovému rozhodnutí pak žalobce namítal, že ve výrokové části jsou pouze ustanovení ryze procesněprávní povahy (§8a a 15 odst. 1 informačního zákona) nebo ustanovení, která nejsou pro posuzovanou věc přílehlavá (čl. 6 odst. 1 písm. a/ GDPR).
34. Níže zdejší soud uvádí výrokové části napadených rozhodnutí:

Městský úřad Boskovice jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon“), rozhodl podle § 7 a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve věci žádosti o poskytnutí informace ze dne 18. 03. 2022 (dále jen „žádost“), kterou podal T. B., nar. X, bytem K. 16, 679 61 L. (dále jen „žadatel“),

takto:

Žádost, nazvaná „Žádost o poskytnutí informace (podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů)“, podaná podle zákona o svobodném přístupu k informacím T. B., nar. X, bytem X, vedená pod sp. zn. SMBO 6196/2022/SOC,

I.

se podle ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a čl. 6 odst. 1 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „nařízení GDPR“),

částečně odmítá

tak, že v kopiích požadovaných dokumentů nebudou poskytnuty osobní údaje třetích osob.

Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor sociálních věcí (dále jen „Krajský úřad“), rozhodl dle ustanovení § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „zákon o svobodném přístupu k informacím“) ve věci odvolání pana Bc. T. B., nar. X, bytem X (dále také jako „Žadatel“), do rozhodnutí Městského

úřadu Boskovice č.j. DMB0 6502/2022/SOC o částečném odmítnutí poskytnutí požadovaných informací takto:

Odvolání se zamítá a napadené Rozhodnutí Městského úřadu Boskovice č.j. DMB0 6502/2022/SOC se potvrzuje.

35. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
36. Podle § 8a odst. 1 informačního zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
37. Podle čl. 6 odst. 1 GDPR je zpracování zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:
- a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;
 - b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;
 - c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;
 - d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;
 - e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;
 - f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.
38. Podle § 90 odst. 5 věty první správního řádu neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.
39. Rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek.
40. Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Právě výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí tak musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností (na rozdíl od ostatních částí správního aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, návětí, odůvodnění a poučení).
41. Ve vztahu k informačnímu zákonu je pak výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 tohoto zákona dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich zneprístupnění. Informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří právě předmět daného řízení. Výrok rozhodnutí povinného subjektu ve věci o částečném odmítnutí žádosti poté musí odpovídat tomu, jak žalobce

formuloval svou žádost o poskytnutí informací, a musí z něj být seznatelné, jaká konkrétní požadovaná informace se žadateli znepřístupnila (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 253/2017 – 36, a ze dne 23. 5. 2018, č. j. 15 A 17/2016 – 55). V daném ohledu je příléhavé odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 47 A 36/2012 – 57, podle něhož „[o]dmítá-li povinný subjekt poskytnout informace (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), je třeba v rozhodnutí odmítavý výrok formulovat tak, aby adresát rozhodnutí mohl poznat povahu informací, jejichž poskytnutí se odmítá. Důvodem je ochrana adresáta, který k posouzení zákonnosti odmítnutí poskytnutí informace potřebuje znát povahu údajů či údaje, který nebyl poskytnut. Uvedené platí i v případě částečného odmítnutí žádosti o informace.“ (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 10 A 100/2019-41).

42. Poukázat je možno také na komentářovou literaturu, kde bylo uvedeno, že „[p]ozornost je nutné věnovat formulaci samotného výroku rozhodnutí, který by měl odkazovat na příslušné ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno (zpravidla § 15 odst. 1 ve spojení s příslušným důvodem nebo důvody pro odmítnutí žádosti dle § 7 až § 11), a dále identifikaci žádosti, resp. těch jejích částí, u nichž dochází k jejímu odmítnutí.“ (viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář., 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, k § 15).
43. V posuzované věci se přitom výroková část opírá jak o „obecné“ ustanovení o (částečném) odmítnutí žádosti (§ 15 odst. 1 informačního zákona), tak o ustanovení vymezující konkrétní zákonný důvod či důvody pro neposkytnutí informací (§ 8a informačního zákona ve spojení s ustanovením právního předpisu upravujícího ochranu osobních údajů – čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR.
44. Výroková část prvostupňového rozhodnutí je rovněž zcela v souladu s jeho odůvodněním, ve kterém je konstatováno, že „[m]ěstský úřad v odůvodnění Rozhodnutí uvádí, že jako povinný subjekt nemá od subjektu údajů, které figurují v textu požadovaných materiálů souhlas s předáním osobních údajů jiné osobě, a přitom nejsou splněny ani další podmínky stanovené v čl. 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (dále jako „GDPR“), což poskytuje zákonný důvod pro částečné odmítnutí předmětné žádosti v souladu s §8a zákona o svobodném přístupu k informacím.“
45. Městský úřad tak ve výrokové části uvedl všechna relevantní právní ustanovení, podle kterých rozhodoval. Z výrokové části je rovněž zřejmé, jaké informace nebyly žalobci poskytnuty (to žalobce ostatně nikterak nerozporuje).
46. Co se týče napadeného rozhodnutí, je zcela dostačující odkaz žalovaného na § 90 správního řádu a § 16 informačního zákona (v odvolacím řízení podle informačního zákona postupuje odvolací orgán podle těchto ustanovení). Jak již bylo výše uvedeno, všechna relevantní právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, byla uvedena ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí – to přitom spolu s napadeným rozhodnutím tvoří jeden celek. Současně žalovaný zcela jasně vymezil předmět řízení (řádně identifikoval žalobce i prvostupňové rozhodnutí). Ani tuto námitku tak zdejší soud neshledal důvodnou.
47. Jak již bylo výše naznačeno, meritem posuzované věci je výklad § 8a odst. 1 informačního zákona, dle kterého poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy,

soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

48. Zdejší soud považuje za vhodné nejdříve stručně shrnout pro posuzovanou věc relevantní skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu. Dne 18. 3. 2022 obdržel městský úřad žádost žalobce o poskytnutí informací dle informačního zákona. Zjednodušeně řečeno žalobce požadoval několik informací týkajících se činnosti Komise. Městský úřad žádost žalobce částečně odmítl, a to v rozsahu osobních údajů třetích osob – v bodě 1 žádosti byl anonymizován podpis starosty města Boskovice, v bodě 2 žádosti byl anonymizován podpis předsedkyně Komise, v bodě 3 žádosti byly poskytnuty jmenovací dekrety bez data narození, místa bydliště a podpisů členů Komise, v bodě 6 a 7 pak městský úřad neposkytnul žalobci údaje týkající se programu jednání Komise, neboť obsahovaly rovněž osobní údaje třetích osob.
49. Městský úřad svůj postup odůvodnil tím, že jako povinný subjekt nemá od subjektů údajů, které figurují v textu požadovaných materiálů, souhlas s předáním osobních údajů jiné osobě, a přitom nejsou splněny ani další podmínky stanovené v čl. 6 odst. 1 GDPR, což poskytuje zákonný důvod pro částečné odmítnutí žádosti v souladu s § 8a odst. 1 a 15 odst. 1 informačního zákona. Žalovaný se s posouzením městského úřadu ztotožnil.
50. Pro úplnost zdejší soud zdůrazňuje, že žalobce brojí toliko proti neposkytnutí informací z pozvánky k jednání Komise v rozsahu, v jakém se týkají jeho samotného. Nebrojí tedy proti tomu, že městský úřad anonymizoval podpis starosty města Boskovice, podpis předsedkyně Komise, data narození, místa bydliště a podpisy členů Komise.
51. Byť se zdejšímu soudu jeví na první pohled argumentace žalobce (tedy že by bylo možné poskytnutí dvou verzí informací: jedné plně anonymizované určené pro širokou veřejnost a druhé neanonymizované v rozsahu osobních údajů žadatele a poskytnuté pouze jemu samotnému) jako rozumná, je třeba uvést, že recentní judikatura správních soudů takový pohled na věc nesdílí. Její závěry lze přitom shrnout následovně: Účastník řízení má samozřejmě možnost využít postup podle informačního zákona a dožadovat se zaslání rozhodnutí či jiných listin v „jeho věci“, v takovém případě bude ale jeho žádost posuzována jako žádost jakéhokoliv jiného žadatele o informace. Požadované informace mu tedy nebudou poskytnuty v neanonymizované podobě. Konkrétně pak lze odkázat na níže citované judikатурní závěry.
52. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 240/2018 – 40, uvedl: *„I kdyby však byla uplatněna řádně a včas, má Nejvyšší správní soud za to, že by případné účastenství stěžovatele nebrálo z pohledu aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím žádnou roli. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62, na který stěžovatel v této souvislosti poukazuje, byl přijat v době, kdy zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahoval povinnost uloženou v § 5 odst. 3, tedy do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost je zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup, tedy poskytnout neomezenému okruhu široké veřejnosti (tato povinnost byla do zákona vložena zákonem č. 61/2006 Sb. s účinností od 23. 3. 2006). Nejvyšší správní soud má za to, že i tato forma následného zveřejnění představuje zpracování osobních údajů, které musí splňovat požadavky zákona o ochraně osobních údajů. Pro posouzení, zda ochrana osobních údajů omezuje poskytnutí určité informace žadateli na žádost, je proto třeba činit i s ohledem na to, že informace se dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím stane informací přístupnou komukoliv, nikoliv jen žadateli.“*

53. V rozsudku ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 63/2020 – 18, pak Nejvyšší správní soud na výše citovaný rozsudek navázal: „Nejvyšší správní soud se v nedávné době v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 240/2018 – 40 přiklonil k názoru, že účastenství žadatele v řízení nehraje z hlediska aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím roli. Odlišný názor byl v minulosti vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62, č. 711/2005 Sb. NSS, a částečně reflektován i v odborné literatuře. Nelze však opomíjet, že právní názor zohledňující „privilegované“ postavení určitých žadatelů Nejvyšší správní soud formuloval ve vztahu k právní úpravě účinné před zakotvením povinnosti zveřejnění poskytnutých informací způsobem umožňujícím dálkový přístup do § 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nově tak podle zdejšího soudu i následné zpřístupnění informace poskytnuté na žádost představuje zpracování osobních údajů, které musí splňovat požadavky kladené příslušnými předpisy. Z tohoto důvodu je zapotřebí omezení přístupu k informacím spojené s ochranou osobních údajů posuzovat perspektivou následného zveřejnění informace způsobem umožňujícím komukoli dálkový přístup. Tento aspekt přitom stěžovatel ve své argumentaci zcela opomíjí.“
54. V souladu s výše citovanými závěry (byť tedy dané rozsudky Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí výslovně nezmínil) postupoval ve své rozhodovací praxi rovněž Městský soud v Praze, který v rozsudku ze dne 13. 6. 2023, č. j. 3 A 117/2020 – 31, uvedl: „Podle soudu nelze při vyřizování žádosti o informace argumentovat tím, že žadatel o informace je současně obhájcem obviněného v trestním řízení, v rámci kterého mu měla být informace poskytnuta. Je tomu tak proto, že informace žádaná prostřednictvím žádosti podle InfZ nemá sloužit potřebě obhajoby v trestní věci, nýbrž potřebě veřejnosti, do role jejího zástupce se žadatel podáním žádosti de facto staví. Důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace proto nemůže být tvrzení, že žalobci byla požadovaná informace již poskytnuta při nahlížení do spisu v trestním řízení, v němž žalobce vystupoval jako obhájce obviněného, který má povinnosti vystupovat v trestním řízení jako obhájce. Informace získané v rámci trestního řízení mohl žalobce využít toliko při obhajobě klienta v předmětné trestní věci. Prostřednictvím Žádosti však uplatňuje žalobce jako kterákoli fyzická osoba své politické právo na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod, nikoli své právo jako obhájce v trestním řízení nahlížet do spisu. Žalobci jako žadateli o informace se tak musí dostat informace takového obsahu, jaká by se dostala jakémukoli jinému žadateli o informace podle InfZ. Pro posouzení žádosti o informace podle InfZ je irrelevantní, že žalobce jako žadatel o informace je současně obhájcem obviněného v trestním řízení, v němž mu měly být totožné informace již poskytnuty.“
55. Správní orgány v posuzované věci postupovaly v souladu s výše citovanou judikaturou. Správní orgány tedy při posouzení otázky, zda má povinný subjekt při poskytování informací zohlednit (ve smyslu § 8a odst. 1 informačního zákona), že se osobní údaje týkají samotného žadatele, a v tomto rozsahu tedy dané ustanovení neaplikovat, postupovaly v souladu se zákonem.
56. S předmětem nyní posuzované věci se pak zcela míjí polemika žalobce ohledně postupu správních orgánů v řízení. Tuto argumentaci tedy nemohl zdejší soud při svém rozhodování nikterak zohlednit. Rovněž na posouzení věci nemůže mít vliv skutečnost, že městský úřad požadované informace způsobem umožňujícím dálkový přístup nezveřejnil (jak tvrdí žalobce). Pokud by tomu opravdu tak bylo, znamenalo by to, že městský úřad postupoval v rozporu s § 5 odst. 3 informačního zákona. Tato skutečnost ale nijak nezpochybňuje správnost postupu městského úřadu v případě poskytnutí informací žalobci (aplikaci § 8a odst. 1 informačního zákona).

54/2022

57. Pro úplnost zdejší soud uvádí, že se neztotožňuje ani s tím, že prostřednictvím žádosti o poskytnutí informací žalobce implicitně vyjádřil souhlas s „poskytnutím“ svých osobních údajů.
58. Podle § 4 písm. n) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, se pro účely tohoto zákona rozumí souhlasem subjektu údajů svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů.
59. Podle recitálu 32 věty první GDPR by měl souhlas být dán jednoznačným potvrzením, které je vyjádřením svobodného, konkrétního, informovaného a jednoznačného svolení subjektu údajů ke zpracování osobních údajů, které se jej týkají, a to v podobě písemného prohlášení, i učiněného elektronicky, nebo ústního prohlášení.
60. Optikou výše uvedeného tak nelze samotné podání žádosti považovat za vyjádření souhlasu se zpracováním osobních údajů. Nadto žalobce několikrát v rámci žalobní argumentace opakuje, že správným postupem je poskytnutí oněch dvou verzí informací (veřejně a pouze jemu samotnému). Ani ze samotné žalobní argumentace tak není zcela zřejmé, zda by žalobce souhlasil s tím, aby městský úřad zveřejnil požadované informace včetně osobních údajů žalobce způsobem umožňující dálkový přístup.
61. K tomu lze ještě dodat, že zveřejnění osobních údajů žalobce bez jeho souhlasu by mohlo být nezákonným zásahem. Pokud totiž není skupina údajů, které dotčenou osobu (žadatele) identifikují, potřebná z hlediska naplnění účelu § 5 odst. 3 informačního zákona, je při zveřejňování již poskytnuté informace způsobem umožňujícím dálkový přístup „úplná či částečná anonymizace odůvodněna právě tehdy, pokud by jinak došlo k neodůvodněnému a nepřijatelnému zveřejnění osobních údajů“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 9 As 242/2019 – 47). Taktéž dle komentářové literatury „požadavkem zákona je zveřejnění všech informací, které byly žadateli poskytnuty, nikoli zveřejnění v přesné podobě, v níž byly též žadateli odeslány. [...] Poskytnutou informací totiž není celá odpověď, ale jen údaje v ní obsažené, které odpovídají předmětu žádosti. Na druhou stranu je samozřejmě možné zveřejnit i celou zaslanou odpověď, v tomto případě je ovšem nutné anonymizovat osobní údaje žadatele, neboť zákon ukládá zveřejnit poskytnuté informace a nikoli celý obsah odpovědi na žádost; vlastně se zde přiměřeně uplatní postup podle § 12, ve spojení s § 8a, tzn. zveřejnění informace s výjimkami předvídanými SvInf“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy. 2. vydání, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016).
62. Zdejší soud tak uzavírá, že i tato námitka žalobce je nedůvodná.
63. Konečně pak žalobce namítá, že mu nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí. Namítá tedy, že žalovaný postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu.
64. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018 – 116, zaznělo, že „ačkoliv platí obecná povinnost doručit účastníkovi řízení v případě doplňování odvolacího řízení výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nevyvolává nesplnění uvedené povinnosti vždy nutnost zrušení správního rozhodnutí. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, č. 2073/2010 Sb.

NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 – 28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 – 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 – 80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 – 90).

65. Je to přitom žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 – 78, podle něhož „[n]amítl-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, je [...] pro úspěšnost dané námitky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“ K tomu také v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 – 80, Nejvyšší správní soud uvedl: „Procesní pochybení však může být důvodem ke zrušení rozhodnutí zásadně tehdy, pokud se jednalo o takové pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V daném případě tomu však nebylo. Jednak stěžovatel ani v žalobě ani v kasační stížnosti, kde uvedené pochybení namítal, vůbec neuvádí, jak toto pochybení zákonnost rozhodnutí žalovaného ovlivnilo. Navíc má zdejší soud za to, že v daném případě k tomu dojít ani nemohlo, neboť se jednalo o posudek, předložený samotným stěžovatelem, který s ním byl jistě dobře obeznámen, a nebylo tak třeba, aby se s jeho obsahem seznámil za pomoci institutu podle § 36 odst. 3 správního řádu.“
66. V nyní posuzované věci žalobce konkrétně tvrdil, že se nemohl vyjádřit ke stanovisku prvostupňového orgánu ve smyslu § 88 odst. 1 správního řádu, neboť mu jeho obsah nebyl znám. Není tedy pravdou, že žalobci byly všechny podklady známy, jak tvrdí žalovaný. Žalobce tak namítá, že na tento podklad nemohl v odvolacím řízení žádným způsobem zareagovat.
67. Zdejší soud však ze správního spisu ověřil, že toto stanovisko je toliko formálním předáním spisu odvolacímu orgánu a žádné věcné argumenty neobsahuje. Žalobce by tak ani neměl na co reagovat. Neseznámení žalobce s tímto stanoviskem tak nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Shrnutí a náklady řízení

68. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
69. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. 11. 2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu